

עובדת השמחה

1. השמחה דרך שכל, רצון (מידות) וגוף

דבר אל בני ישראל ויקחו ליה גראמה מאת כל איש אשר ידקפו לבו ויקחו את תרומותיו:
וזאת התרומה אשר פקחו מנאקים (שמות כה, ב-ג)

2. שמחה של מצוה

משנה: ת"ר אין עומדים להתפלל לא מתוך עצבות ולא מתוך עצולות ולא מתוך שחוק ולא מתוך שיחה ולא מתוך קללות ראש ולא מתוך דברים בטלים אלא מתוך שמחה של מצוה
(ברכות לא, א)

3. איך נהנים שמחים?

כיצד הקטנים נתן להם קלילות וגודים ומגדנות והנשים קונה להן בגדים ותכשיטים נאים כדי
ממונה והאנשים אוכלים בשר ושותיםין שאין שמחה אלא בبشر ואין שמחה אלא בין
וכשהוא אוכל ושותה חיב להאכיל (דברים ט"ז) לגר ליתום ולאלמנה עם שאר העניים
האומללים אבל מי שנועל דלות חצר ואוכל ושותה הוא ובנוי ואשתו ואני מאכיל ומשקה
לעניהם ולמרי נפש אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כרייסו ...

اع"פ שאכילה ושתייה במעודדות בכלל מצות עשה לא יהיה אוכל ושותה כל היום יכול אלא אך
היא הדת בברך משכימים כל העם לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומתפללים וקורין בתורה
בענין היום וחזרים לבתיהם ואוכלים ושותה קורים ושונים ...
כאדם אוכל ושותה ושותה ברgel לא יmarsך בין בשחוק ובקלות הרבה וקלות הראש אינה שמחה אלא הוללות
ובזה ירבה במצב שמחה שהשכירות והשחוק הרבה וקלות הראש אינו שמחה אלא הוללות
וסיכולות ... (הלכות שביתת ים טוב, י-ח-כ-א, משנה תורה, רמב"ם)

4. תפילה כהכנה לרוח הקודש

תיה בשמחה יתירה וגודה בכל האפשר כדיין העבד המשמש את רבו בשמחה יתירה,
ואם משמשו בעצבות עבודתנו נמאסת לפניו, וכמעט שעיר המעלת והשלמות והשגת רוח
הקודש תלוי בדבר זה, בין בעת תפילתו ובין כעשה איזה מצוה משאר המצאות כמו
שאמרו בגמרה מההוא קבד חותם טובאכו ואמר תפילין קא מנחנה. ואל תבוז לעניין זה כי
שכרו גדול מאד. (הקדמה לשער הכותנות, האר"ז"

5. שמחה ורכיב ב תפילה

אף דע, שעל ידי מריה נשוחרה אי אפשר לפקהיג את הטעים קרצונן, ועל כן קשיה לו לישב דעתו.
רק על ידי בשמחתה יוכל לפקהיג הטעים קרצונן, יוכל לישב דעתו, כי שמחה הוא עלם ספרות,
בבחינת (ונשעיה נ"ה): "כי בשמחתה פצאזו", שעל ידי שמחה געשין כן חורין וויאזין מן הצלחות.
ועל כן קשאקי שמחה אל קמם, איז מחו זדעטו כן חורין, ואינו בבחינת גלאת, ואיז יכול
לפקהיג את מחו קרצונן לישב דעתו, מאחר שרשותו בחראות ואין גלאות. כי על ידי גלאת אין
פדיעת מישב, קמו נשדרשו רפומינו, זכרונות לברכה (מגילה יב) על בני עמן ומואב, דקניתה
דעתייהו מסכתת שלא קלכו גלאות, שנאאמיר (ירמיה מ"ח): "שאנן מזאב מגעורי וכו', ובגולה לא
סליה, על כן עמד טעמו בו" וככ" (ליקוטי מוהר"ן בתראי א, רב נחמן)

6. מחשבה חזקה

ומעתה יביט על עצמו לא כעל איש נמוך איש בהמי שראו לו לעשות כל המעשים ולהתנה
בכל התנהגות אף נמוכות, רק כמו שרצה חז"ל, לעולם יראה אדם "ע כללו קדוש שרוי
בתוך מעיו, איש מרומם הוא,..." (בני מחשבה טוביה, האדמו"ר מפייטצמן)

7. שמחה הרצון החופשי

שנואה היא העצבות, מפני שהיא נובעת ממקור היוטר מושחת שבדעות
וברגשות...המחשבה שהוא שולח מה שהוא חז ליכולתו של האדם, מה מה שהוא חז
להוינוito, חז לרצונו, מחשבת פיגול הוא, רשותות ויכולות היא מרווחת, והיא מעוררת את כל
התכוונות השפלות וכל המידות הרעות שביסוד הרשעה.. על כן, ישרי לב שמחים תמיד..
(אורות הקודש ג, עלי' קה)